

skutkového děje, nalézacím soudem zjištěného. Rozsudek v důvodech vychází jen z předpokladu, že obžalovaní na R-ovi žádali, což také ostatně doznali, by stávkokaze propustil, nebo práci jejich zastavil, nýbrž také zjišťuje, že Dr. S. deputaci vedl k R-ovi, aby tím dav uklidnil, nikoli však aby obžalovaní na R-ovi žádali, by práci nestávkujících úředníků zastavil.

Zmateční stížnost Karla Sch-a poukazuje ještě na ustanovení druhého odstavce §u 1 zákona o útisku, který prý výslovně vylučuje stávku a výluku z dosahu zákona; poněvadž tehdy byla stávka, nelze prý zákona o útisku použít. Že tato námitka jest zcela bezpodstatnou, plyne z doslovu zákona. Tento nepraví nic jiného, než že stávka a výluka nejsou újmou ve smyslu §u 1 zák. o útisku, nevylučuje však, že lze se dopustiti za stávky útisku hrozbou nebo způsobením jiné újmy, nebo vědomým využitkováním tísně.

Nalézací soud odůvodnil výrok o nepřiznání podmíněného odkladu trestu u obou obžalovaných poukazem na veřejný zájem, jenž prý v tomto případě vyžaduje výkon trestu, aniž se v této příčině zabýval chováním se obžalovaných před činem a povahou činu se stanoviska subjektivního. Ježto veřejný zájem sám o sobě, pokud nejde o přečiny a přestupky dle zákona na ochranu republiky (§ 35) nebo dle zákona o trestání válečné lichvy (§ 16 třetí odstavec) k odepření podmíněného odsouzení nestačí, bylo napadené výroky zrušiti a nalézacímu soudu uložiti, by o otázce podmíněného odsouzení obžalovaných ve veřejném sezení ve smyslu §u 7 odstavce druhý zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. znovu jednal a rozhodl, přihlížeje k chování se obžalovaných před činem a k povaze činu po subjektivní stránce.

Čís. 1837.

K pojmu »nastrojení« (§ 5 tr. zák.) se nevyžaduje, by návodce zlý skutek, k jehož spáchání směřuje jeho vůle a jeho působení na pachatele, určoval do všech podrobností, zejména pokud jde o jeho předmět, rozsah, místo a čas; stačí i všeobecné vybidnutí k trestné činnosti určitého druhu.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1924, Zm II 419/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 16. května 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem spoluviny na krádeži podle §§ů 5, 171, 173, 174 II. a), c) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvody:

Zmateční stížnost přehlíží, že sledování a docílení vlastního prospěchu není pojmovým znakem spoluviny na trestném činu vůbec a na deliktech proti bezpečnosti majetku, zejména na krádeži zvlášť. Stačíť k zákonnému pojmu spoluviny ve smyslu §u 5 tr. zák., jmenovitě pokud jde o nastrojení zlého skutku, takové působení na pachatele, jímž jeho

vůli a jeho jednání má být dán právě onen směr, který předpokládá pojem dotýčného trestného činu u jeho duševního původce. Nevyžaduje se, by návodce zlý skutek, k jehož spáchání směřuje jeho vůle a jeho působení na pachatele, určoval do všech podrobností, zejména pokud jde o jeho předmět, rozsah, místo a čas, stačí naopak i všeobecné vybídnutí k trestné činnosti určitého druhu. Tím větším právem podřadil tudíž nalézací soud skutkové podstatě spoluviny na krádeži jednání stěžovatele, jehož působení na obžalovaného Z-a směřovalo dle rozsudkových zjištění k tomu, by právě z držení a bez přivolení správy velkostatku v D., u níž byl Z. zaměstnán, odňat byl ledek, při čemž rozsudkové zjištění, dle něhož stěžovatel zasvětil do věci předem i obžalovaného K-a a Z-ovi říkal, že K. ledek odveze, opravňovalo nalézací soud ke zločinné kvalifikaci jeho trestné činnosti podle §§u 173, 174 II. a) tr. zák., zároveň však soud uložil mu právem zodpovědnost i za kvalifikaci dle §u 174 II. c) tr. zák., vzhledem k tomu, že spoluvinník ručí dle zákona za veškeren rozsah i výsledek trestné činnosti přímého pachatele, ač nepřekročil-li tento příkaz, udělený mu spoluvinníkem. K takovému překročení příkazu stěžovatelova pachateli krádeže dle rozsudkových zjištění nedošlo.

Čís. 1838.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

Zboží jest označeno známkou, je-li tato ve hmotném poměru ke zboží nebo k obalu; nespadá pod skutkovou podstatu §u 23 zákona, bylo-li zboží označeno jako známkou chráněné pouze slovy, užitými při jeho prodeji, nebo ve zvláštním potvrzení o prodeji.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1924, Zm I 531/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 3. června 1924, jímž stěžovatel uznán byl vinným přečinem podle §u 23 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného z obžaloby.

Důvody:

Dle napadeného rozsudku záleží trestný čin obžalovaného v tom, že Vavřinu N-ovi prodal jako »Lora-Krem« jiný krem na obuv s podotknutím, že je to Lora-krem, jakož i že k žádosti kupitelově dal mu písemné potvrzení, že dne 27. srpna 1923 bylo u firmy Hugo Sch. v Chebu koupeno za 48 Kč Lora-kremu na obuv. Prvý soud má za to, že toto zjištěné jednání obžalovaného zakládá skutkovou podstatu přečinu podle §u 23 zákona o ochraně známek, poněvadž bezprávné označení zboží známkou chráněnou nevyžaduje, by zboží samo bylo opatřeno nálepkou nebo jinakým způsobem, který by chráněnou známku vyjadřoval, a že stačí, když zboží bylo vůbec známkou takovou bezprávně pojmenováno. Zmateční stížnost, napadající tento právní názor s hlediska